

## **2. fejezet**

### **Hajnal**

Az óra könnyörtelen prüttyögése vetett véget a nap legszebb óráinak. Hét múlt két perccel. Prebari Viktor utálkozva nyomta meg a civilizáció leggonoszabb vívmányának apró, fényes gombját. A gusztustalan elektronikus nyöszörgés elhallgatott. Prebari újra elolvasta az utolsó néhány sort, aztán kikapcsolta a számítógépet. Végtelen elégedettséget érzett, az első fejezet elkészült. Pár nap múlva biztosan javítani fog rajta, de ez nem számított akkor már lesz mit javítani.

Második regényének írásakor találta ki ezt a módszert, hajnalban írni, hajnalban, amikor még nem szívták ki belőle a nap eseményei minden erejét. Nekilátott a készülődésnek. Kilenckor fog órát adni a harmadik évfolyamnak, addig még rengeteg ideje van. Nézte az arcát a tükörben. Harmincöt évének még nem sok maradandó nyoma volt. Általában sokkal fiatalabbnak nézték a koránál. Habot kent magára, a fehér keret felett szemei zölden világítottak, mint a macskának. Mint egy kandúrnak, ezt Tímea szokta mondani. A borotválkozó tükörben megjelent Tímea vastag vörösesbarnára rúzsozott szája amint azt suttogja „Olyan a szemed, mint egy kandúrnak. Bakzómacska.”

Módszeresen kaparta le a fehér bevonatot, s vele a szőrt is. Délután háromkor találkozik vele. Tímea szóke volt, magas az északi nők hibáival és erényeivel. Szép volt, kíváncsian csak kissé nagydarab a mindennapi kapcsolathoz, Prebari 190 centis magasságával és kilencvenöt kilójával is kiskamasznak érezte magát mellette. Tímea kérkedett eltúlzott méreteivel, mindig a legmagasabb sarkú cipőket hordta, a legfeszülőbb blúzokat melyek nem hagytak kétséget mellbőségét illetően, s a lehető legrövidebb szoknyákat, hogy valószínűtlenül hosszú lábai és meglehetősen izmos combjait mindenki megbámulhassa.

Így felszerelve majdnem egy magasságban volt a szeme Prebariéval, aki feszengve próbált az intim pillanatokat kivéve minél messzebb kerülni tőle.

Tímea 30 éves volt, a filozófia tanszéken dolgozott. Férje a tanszékvezető a férfi klimax hajnalán került bizalmas és meglehetősen viharos kapcsolatba tanítványával, ám a vihar a két lurkó megérkeztével elcsitult, s némi langyszél lengte csak körül a kapcsolatot az is csak az ikrek jóvoltából. A házasságnak a két életrevaló fiúcskán kívül fontos hozadéka volt még Tímea töretlen és lendületes menetelése az oktatói ranglétrán.

Prebari megint megvágta magát, mint mindig, ha borotválkozás közben Tímeára gondolt. Az egyetemen már

régóta suttogtak a viszonyukról, de ez nem zavarta Tímeát túlságosan, Prebarit annál jobban. Tímea megosztotta a számára szóba jöhető nők táborát. Voltak, akik Tímeát látva Prebarinak különleges erotikus képességeket tulajdonítottak, és mindent megpróbáltak megtenni, hogy feltételezésüket a maga valójában is megtapasztalhassák. A másik tábor pedig úgy érezte Tímea mellett labdába sem rúghat, így aztán átnéztek hősünkön, hogy a megmérettetésnek még a lehetőségét is elhárítsák. Pedig pont ebből a másik csoportból kerülhetett volna ki az, akiért Prebari végre kimenekülhetett volna e kényes viszonyból. Miközben sziszegve kente a timsót a makacsul vérző sebre azon morfondírozott, hogy ő, aki mindenben olyan kiválóan tudja irányítani az életét miért nem képes ezt az egy legfájóbb gyengeségét leküzdeni.

Még mindig ezen gondolkodott, amikor a tetőtérből leballagott a garázsba. Mert egy dupla garázs tetején kialakított lakásban élt, amolyan neki való odúban mely pont annyira volt tágas amennyire kellett a főzősarok az alvósarok, a munkasarok, mind egy térből lett polcokkal leválasztva. A tetőéri ablakok az árnyas fákkal takarózó udvarra néztek.

A garázsban hátára igazította a hátizsákját és kitolta a kerékpárját az udvarra. Egy ideje télen-nyáron esőben, hóban kerékpárral járt be dolgozni. Kettő is volt neki a bringából, mert csak így nevezte ezt a szerinte legemberibb közlekedési eszközt. Mindegyik drága spéci gép könnyűfémvázzal, megerősített felnikkel, tárcsafékkal. Az egyik elől hátul teleszkópokkal ellátott vastag kerekű, citromsárga színű volt, 21 sebességgel, Prebari ezzel szokta megkerülni a tavat. A másik amelyikre most készült felpattanni 28 colos vékony abroncsokon gurult és kanári sárga volt. Prebari számos rögeszméje közül az egyik szerint egy komoly bringa csakis sárga lehetett. Hősünk bár az útja nem arra vezetett az utca felé, mindig megkerülte az apró tavacskát mely az udvarközepén álló fűzfa tövében nyugtatta a szemet. Nézte néhány percig a vízben cikázó aranyhalakat, lekanalazott pár levelet a vízről, aztán neki indult.

Az egyetem éppen kilenc kilométerre volt a kertvárosi háztól, ahol egy idős házaspártól bérelte a garázs tetőterét. Időnként invitálták be a házba, hiszen a tetőtér ott is üresen állt, de Prebari mindig elhárította, mondván így közelebb lehet kedvenc fűzfájához. A bringa könnyedén lódult az útnak, szinte azt hihette bárki már magától tudja az összes kanyart, néha Prebari is elcsodálkozott amint

regényének bűvöletéből nem szabadulva egyszer csak az egyetem előtt találta magát.

Ezen a napon azonban éber volt, szorgalmasan köszönt mindenkinek így tudatva az újságossal, a postással, a szemetessel a szomszéd utcában lakó napközis tanítónővel, a boltba tartó vagy onnan hazatérő kismamákkal, hogy ma igazán normális napja van. Azok pedig konstatálva a helyzetet némi megbocsátó mosollyal a szájuk sarkában köszöntek vissza.

A bringa szinte szállt a májusi reggelben oly fürgén, mint még soha, szinte habzsolta a kertváros és a városszéli lakótelep közti kilométereket. Az út két oldalán lengedező búzamezők már kezdtek fakulni, jelezve hősünknek a tanév végének közeledtét. Prebari úgy gondolta nyár végére a regény java elkészülhet. Egy kamion húzott el mellette, majdnem súrolva a vállát. Prebari keményen tartotta magát, hogy a hatalmas test okozta légáramlat el ne sodorja. Aztán mondott néhány nem éppen irodalmi szitkot. A benzinkútnál a négysávosra szélesedett út kissé békésebbé vált, szinte élvezhető volt egy-egy csendesebb pillanatban. A mellette elhaladó ismerősök apró rövid dudaszóval köszöntötték bogaras hősünket, aki megrögzött Don Qihote ként cikázott az autófolyamban. A városba érve rögtön befordult egy

mellékutcába, ahol igazi kisvárosi hangulatban kerekeshetett tovább. A kertekből kiszűrődő madár hangversenyt csak néha nyomta el egy arra tévedő autó zaja. Minden kapuból ismerős léptek indultak ismeretlen céljaik felé. A léptek gazdái néha még biccentettek is jelezvén a sárga bringa gazdájának, ő éppen úgy része a reggelüknek, mint ők az övének.

Pár utcával arrébb véget ért az idill. Újra besorolt a forgalomba, hogy néhány lámpával irányított zsúfolt kereszteződésen át elvergődjön az egyetemig.

Tizenöt perce volt 9-ig. Az első évfolyamos leendő tanító kisasszonyok szövegszerkesztés órája várt rá. Dög unalom gondolta, miközben belépett a szobájába, melyet ebben az évben a dékáni önkény következtében megkellett osszon egy új kolleginával. Egy új kolleginával, aki pont annyira volt unalmas mint várta. Seszöke haja két szerencsétlen copfba nyomorítva verdeste a vállát elálló fülei mögött. Fekete műanyag keretes szemüvege a hatvanas éveket idézte. Általában mindig két számmal nagyobb kockás inget vagy hűvösebb időben végtelenségig kinyúlt agyonmosott fekete pulóvert viselt ligó-lógó farmernadrággal. Ritkán szólt akkor is az Internet kínálta kommunikáció fontosságáról beszélt. Prebari, mint mindig most is csak a köszönése után konstataálta, hogy ott van.

-Hello, hogy s mint?- válaszolta és beletúrt az asztalán művészi tornyokba rendezett papírhalmokba, melyeket egyszerűen csak Hanoi tornyainak hívott jelezvén, hogy a legenda tornyait sem könnyebb rendbe rakni, mint az övéit. Néhány dolgozat hullt a padló felé a feledésbe, s a jó rendűségbe. Az elveszett dolgozatokat mindig jóra értékelte.

- Ma sem vagy beszámítható. - hallotta a kollegina hangját. Valami furcsa érzéstől vezérelve odapillantott. Ismeretlen érzése támadt, de visszafordult és tovább kotorászott a papírhalmokban. Végre megvolt a központilag kiadott előadásvázlat. Belelapozott miközben kényelmetlen érzését leplezve beletúrt a hajába. Valami nem stimmel ma reggel, módszeresen végig járva a pillanatokot keresni kezdte az okot.

-Nem valami nagy szám. - volt valami kihívó a kollegina hangjában. Feléje fordult. A monitorján Banderas Internetről letöltött pucér képe villódzott. Prebari újra a hajába túrt, aztán, mint mikor valaki a bepárasodott ablakot kinyitja meglátta a furcsaérzés okát. A vele szemben vigyorgó kollegina tulajdonképpen nem is vigyorgott, hanem bájosan és talán kihívóan kacarászott. Seszőke copfjai helyén mézszínű óriásira bodorított frizura díszelgett. A szemüvege aranykeretes volt, lendületes szem

alakú, s szentelen fénysugarak hancúroztak rajta. Prebari ismét a hajába túrt. Mária szája, mert így hívták a mindeddig szürke kolleginát sötétvörösre volt festve. Barack színű blúza addig nem sejtett domborulatokra simult. Fekete szoknyája ott ért véget, ahol keresztbe font combjai összeértek.

- Hú! - fújt egyet Prebari. A kollegina fülig érő szájjal mulatott zavarán. Megzavart oktatónk hóna alá vágta a vázlatot és kilépett az ajtón. Az a tizenöt lépés a számítástechnikai terem ajtajáig végtelennek tetszett. Agyában októbertől májusig látott képek peregtek, kapaszkodót keresett jelet, mely megmagyarázhatná Mária színeváltozását.

Ismerős zsibongás fogadta a teremben. A lányok szokás szerint észre sem vették, hogy belépett. Az Internet és a napi pletykák bűvöletében csacsogott, mind a harminckettő. Prebari sorra leltározta őket a szemével keresve a trikók ingek átlagosnál nagyobb domborulatait. Elégedett volt az egyenleggel, jelen volt mind a hat nagy mellű. Tizenkilenc évük túláradó nőiességével feszültek a trikóknak. A lányok csendesedni kezdtek miután páran észrevették PreVikit, mert a diákok csak így nevezték egyetem szerte, érkezését. Amikor úgy érezte hangja képes áttörni a gyengülő csevelyt megszólalt.



- Jó reggelt hölgyeim! - a pajzánabbak kórusban mondták vele a köszöntést, aztán:

- Jó reggelt!- sikította mind, s pár pillanatig lánykacajjal, visongással telt meg a terem, s a nyitott ablakon át az utca. Aztán olyan hirtelen hallgattak el, hogy ilyenkor Prebari úgy érezte csak ő hallotta a tisztes intézmény falai közé nem való hangokat. Az illedelmes csöndbe betolakodott a távoli forgalmas utcák zaja.

- Megköszönném, ha összeszedné valaki a múlthéten kiadott feladatot. - Mint mindig most is Anikó, az egyik nem is csoport, de egyetemi szintű mellrekorder pattant fel, s Prebari megbűvölve figyelte a sürgölődő lány fehér trikójában lengedező kihívásokat.

- Amikor visszatért a szobájába Mária még mindig az egeret idomította, ahogy Prebari lázas Internet kutató tevékenységét némi lenézéssel nevezni szokta. Ő maga éppen csak annyit foglalkozott az egyesekből és nullákból furmányos trükkökkel emberinek látszóvá maszkírozott világgal, amennyit egyetemi munkája megkövetelt. Kitüntetéssel végzett programozó matematikusként úgy érezte becsapta magát, amikor a szilícium morzsák csalóka labirintusában bókászott hat éven át. Végül is még időben sikerült kiszabadulnia. A menekülést Kis város humán tudományokra és tanárképzésre szakosodott egyetemének

informatika oktatói állása adta. A tárgy itt még csak fakultációként volt jelen, kivéve néhány szakot, ahol egy-két félév volt csak kötelezően előírva. Prebari újjászületett, amint kiszabadult a matematikai törvényekkel szabályozott világból. Felfedezte a fákat, a madarakat, a szelet. Felfedezte a mozdulatokat, az ételeket, a nőket. A valódi világot ismerte meg és kezdte megírni valami ismeretlen sugallatra. Naplót vezetett a világban való kalandozásáról s végül a napló, a regényírás foglya lett, a csipek, bitek labirintusából a mondatok útvesztőjébe tévedt.

Ezt a fogságot azonban élvezte, legalábbis eleinte. Ontotta a könyveket melyeknek végül már nem sok közük volt a tapasztalataihoz.

A megszépült kollegina ott folytatta a kacarászást, ahol Prebari távozásakor abbahagyta. Hősünk némi tétovázás után fejest ugrott felhőtlen jókedvébe. Egy évadnyi hűvös távolságtartás után tobzódtak a félreérthető poénok, finom célzások bizsergető légkörében.

- Bocs zavarok? Sziasztok! - Tímea állt az ajtóban. Prebari látta a tekintetén, hogy mi készül. Tímea néha féktelen féltékenységi jelenetekkel zaklatta. Egy ártatlan oldalpillantásától is képes volt megvadulni. Prebari ilyenkor érezte leginkább, hogy menekülni kéne, de nem volt hova, az egyetem és Tímea foglya volt és saját érzékeié.

Esténként mindig kiült a fűzfa alá. Mintha ott másként permeteztek volna az idő cseppjei, más volt a klíma is lehet az örök árnyék és a kis tó párák közelsége vagy csak érzéki csalódás okozta, de végtelen béke vette körül. Néha a bokrok madarait figyelte, néha a vízben cikázó aranyhalakat. A tó mögötti sziklakert végtelen hegységnek tetszett, a tavacska óceáni méretűvé duzzadt. Ilyenkor tudta a jövőt, érezte, minden porcikája része a nagy egésznek.

- Mire gondolsz? - Tímea állt a tóparti köveken. Megjelenése ebben a végtelen nyugalomban olyan volt, mint egy obszcén felirat a zárda falán. Prebari nem akarta ezt a szentségtörést. Megtartani szentnek ezt a helyet ez dübörgött benne. A tó összezsugorodott, a hegyek visszaváltoztak sziklakertté. Az idő cseppjei újra záporozni kezdtek rá, hogy minél előbb lemossák róla bőre

simaságát, elsorvasszák csontjain a húst, beoldják a föld nedveibe. Tudta, hogy nem fordítható meg, bár Máriáéval összefonódott nevetése nem hallható már, de része lett a múltnak, s új ösvényt vágott a jövőbe. „Nincs visszaút!” mondta magában, de szájából csak az hangzott „Csak üldögélek. Jó ez a csönd. Gyere ide mellém.” Tímea szeméből eltűntek a szikrák megadó szinte kislányos mosollyal lépett Prebari felé. Nincs visszaút, gondolta hősünk, s aztán megbabonázva nézte amint a magas sarkú cipőn lépő boka megbicsaklik a kövön és az impozáns test belecsobban a tóba.

Nincs visszaút, Tímea ruhája megszáradhat, de a csobbanás nyomán kifröccsenő vízcseppek benedvesítik a jövő egy darabját, s a jövő nem szárad együtt a ruhákkal, a nedvesség szerteszét folyik repedéseiben. Nem tudhatjuk hol bukkan fel újra. Nem tudhatjuk miként, milyen formában bukkan...

- Segíts már. - sikított Tímea, miközben megpróbált feltápáskodni. Prebari óvatosan lépett a kövekre és kisegítette a partra. Még a hajából is folyt a víz, amúgy is feszülő ruhája a testére tapadt, mellbimbói átsötétlettek a nedves szöveten. Sírva fakadt. Prebari azt

gondolta, először életében. Még akkor is hüppögött, amikor megszáritott hajjal ült a fotelben Prebari köntösében. A köntös egyik oldala combtőig fel volt csúszva.

- Csinálok neked kínai vacsorát! Jó?

- Jó.- hüppögte Tímea és Prebari hálásan gondolt a magas sarkok kitalálójára, gyengéden nézett a szexboszorkányból gyenge nővé változott Tímeára.

A csapda nem engedett Prebari fogoly volt, s zár erősebb volt mint valaha.

Az óra rézkalapácsa belülről püfölte a koponyáját. Legalábbis néhány pillanatig úgy érezte, aztán amikor végre felfogta miről van szó tétova matatással próbálta elhallgattatni, de leverte a polcról s régi vekker melynek tetején két réz harangocska csinnadrattázott begurult az ágy alá s verte míg csak a rugója ki nem merült. Prebari imádta ezt az öreg órát, de ilyenkor néhány pillanatig arra gondolt, ha felkel belehajítja a kukába. Végre csönd lett. Odakinn sötét volt még, a nap jóval a horizont mögött készülődött. Lassan kelt fel minden mozdulatára figyelve. Hátán az elnehezedett izmok rostonként léptek működésbe. Legördült az ágyról s miközben lassan felegyenesedett

karjait az ég felé tárta mintha át akarná ölelni a plafont. Talán egy percig maradt így aztán betájolta magát dél felé. Egy ideig lassan ütemesen lélegzett figyelve minden cseppnyi oxigénre. Később már a szoba, mint egy gyengéd szájból szájba lélegeztető fújta és szívta az éltető erőt a tüdejébe. Mozdulatai mintákat rajzoltak a levegőbe, talpa alig nehezedett a padlóra. Láthatatlan erőterek áramlatában úszott, ujjaival belenyúlt a kozmikus konnektorba és szívta magába a csillagok mögötti erőmű energiáit. Később összefont lábakkal ült keletnek fordulva tüdejéből a mindenség frekvenciái rezegtek.

A mikor leült a számítógép elé a nap sugarai már felhasították az éj szövetét. Ujjai távirászkok voltak, egy másik világ üzenetét kopogták a szürke billentyűzeten.

